

БИЁ ТО ДАСТИ ХАМ ГИРЕМ!

Пахншавии бемории сироятии коронавирус COVID-19 масъалаи догест, ки имрӯз тамоми чомеаи чахониро ба тахлука овардааст. Мутаассифона, ин вабои аср ба Чумхурии Тоҷикистон низ роҳ ёфта, чони садҳо хамватанонамонро ба хатар гузоштааст. Ҳукумати Чумхурии Тоҷикистон оид ба пурзӯр намудани чораҳои зиддиэпидемикӣ барои пешгирии интиқол ва пахншавии сироятии коронавирус дар Чумхурии Тоҷикистон тадбирҳои мушаххасро роҳандозӣ намуда, ин масъалаи муҳимро пайваста тахти назорати катъӣ қарор додааст.

Чуноне ки Президенти Чумхурии Тоҷикистон муҳтарам Эмомалӣ Раҳмон зимни суханронии самимии хеш аз ҳар як фарди ватандӯсту хештаншинос ва бофарҳанги миллати тоҷик даъват ба амал оварда, таъкид намуданд, бо истифода аз арзишҳои муқаддаси эътирофгардида ва дигар суннату анъанаҳои писандидаи аҷдоду гузаштагонанон, барои ҳарчи зудтар ёфтани роҳҳои НАЧОТИ ИНСОНИЯТ аз ин мавҷудоти ноаёни самовӣ, вабои аср - Коронавирус, ки

дарх

ои кишвар

х

ои зиёдеро ба р

ӯ

и

х

ам баст,

х

авопаймо

х

ои зиёдеро ба замин нишонд, иртиботи заминиву

х

авоиро барои муддати номуайяне

к

атъ қард ва аз ҳама муҳим сабаби фо

ҷ

иа

х
ои инсоние
шуд, ки даххо хазор нафарро дар тамоми сайёра ба коми худ фуруд кашид

,
сахми арзандаи худро гузоранд.

Махз дар ин давраи барои кишвари бихиштосоямон хассос Пешвои муззами миллат бори дигар ба миллати сохибтамаддуни тоҷик дар Паёми табрикотиашон мурочиат намуда, кайд карданд, ки ба хиради азалии мардум ва тахаммулпазирии онҳо бовар дошт ва бо иродаи кавию далерона бо забони шевои модарӣ баён доштанд, ки дар ин лахзаҳои хузнангез бо мардуми шарифи Тоҷикистон ва дар фикри ҳар як фарди Ватан ҳастам ва ба хотири хифзи саломативу ҳаёти сокинони мамлакат тамоми тадбирхоро андешида истодаам ва бо истифода аз эътиқод ба арзишҳои муқаддас ва баъдан ба сафҳои дурахшони қаҳрамонию диловарии гузаштагонамон ҳарчи бештар таъям намуда, исбот менамоем, ки роҳи интиҳобкардаи мо дар ҳамагуна масири ватансозиву ватандорӣ дуруст ва бомуваффақиятона мебошад.

Роҳбари давлат боз ҳам бо суҳанҳои гуҳарбори худ ёдовар шуданд, ки дастоварди беназири Ҳукумати Ҷумҳурии Тоҷикистон ин пеш аз ҳама солимии миллат ба ҳисоб меравад.

Таърихи пурифтиҳори тамоми башарият баёнгарии он аст, ки солимии миллат – ин рӯки бисёр ҳам пуриктидори рушду тараккии давлат аст ва дилхоҳ давлати дунё дар сояи миллати солим комат меафрозад ва нумӯ мекунад.

Албатта, ин комёбиҳои беназир, пеш аз ҳама бо шарофати галабаи ақаллияти комил, зафари хайр ба шарр, баҳамойӣ ва муттаҳидии халқияту миллатҳои муқими Тоҷикистон, решакан ва берун намудани кинаву адоват аз қалби одамон ва аз ҳама муҳим сарчамъ гардидан Д
ар атрофи Президенти Ҷумҳурии Тоҷикистон, Пешвои муаззими миллат, муҳтарам Эмомалӣ Раҳмон, мушарраф мегарданд.

Аз ин рӯ, замони он расидааст, ки вазъии тамоми давлатҳои ноорому носубот ва инқилобҳои бемантики кишварҳои мухталифи олам, раванди бартаричӯӣ, низоъҳои

кавмӣ, мусаллашавии бошитоб ва пайдоиши нишонаҳои мархалаҳои нав
бояд ба
хар яке аз мову шумо, хурду бузурги хамватанони азизу махбуб дарси ибрат бошад.

Бинобар ин, вазифаи муқаддас ва аввалиндарачаи хар як фарди ҷомеаи мо имрӯз дар
зеҳну шуури наслҳои наврас, алалхусус фарзандони худ тарбия намудани ҳисси баланди
ватанд ӯстиву ҳештаншиносӣ, ҳидояти ӯ
ба роҳи рост, одобу ахлоқи ҳамида ва азму талош ба ом
ӯ
зиши илму дастовардҳои техника ва технологияҳои муосир ва бо итминону эътимоди
комил неруву ғайрати ҳудро баҳри ободии Ватан ва пешрафти давлати соҳибистиклоли
Тоҷикистон равона кардан мебошад.

Хотирнишон бояд намуд, ки хар як халқияту миллат дар таърих вобаста ба шароити
ҷуғрофию таърихии ҳеш, тамаддуни башарӣ ва расму оин бо худ мақому манзалати ҳос
дорад.

Бинобар ин, моро зарур аст, ки дар чунин шароити бисёр ҳассос новобаста аз синну сол,
касбу ҳунар, мансаб, вазъи иҷтимоӣ, мову мулк бо истифода аз эҳтироми арзишҳои
миллӣ ва ашъори бузургтарин классикону шоирон дар бораи ҳифз ва таъмини сулҳу
суботи Ватани ҳеш саҳми шахрвандии ҳудро дарег надорем.

Миллате, ки дорои тамаддуни ҷаҳонӣ ва соҳиби ҳазорҳо шоиру нависанда бошад, ҷаро
имрӯз Ватан ва асолати миллии ҳудро ҳифз карда натавонад.

Аз ин рӯ, роҳи пойдеории соҳти конститутисионии Ҳукумати Ҷумҳурии Тоҷикистон, ваҳдату
ягонагии миллату халқиятҳои маскунӣ кишвар, муттаҳидӣ ва халли масъалаҳои рушду
шукуфӣ
Ватани азизамон пеш аз ҳама аз ҳуди мову шумо хамватанони кишвар вобаста мебошад.

Фаромӯш набояд кард, ки инсон маҳлуқест, ки беш аз хар мавҷуди дигар хоҳиш ба
ниёзҳои зиёди зиндагонӣ дорад, дар ҳоле ки, ниёзҳои воқеӣ хар як инсон
соҳибхирад, бояд пеш аз ҳама тинчию оромии Ватан мебошад.

Ба кавли вориси ростини бузургони илму адаб:

Мешавад хар рӯзи ман оғоз бо номи Ватан,

Ё ки бо номи Ватан бошад, хама оғози ман.

Он кадар дар банд-банди ёди ӯ печидаам,

Бо хавову кӯху абру боди ӯ печидаам.

Чолиб ин чост, ки кисмате аз шахрвандони мо чӣ дар дохил ва чӣ берун аз хориҷи кишвар таъба ниёзҳои нозарур намуда, эҳсоси сулҳу субот, ҳамраиъу ҳаммаромиро дарк намекунамд ва ба кадру манзалат, фаровонии неъмату сафо, хуррамиву пурбаракатии Тоҷикистони офтобруҷамон намерасанд.

Сарчашмаи ин гуна ниёзҳои инсонҳои каммаърифату хавасхох бешубҳа, пеш аз хама беэътиноию беназоратии волидайн ва устодони мактабҳои таълимӣ нисбат ба фарзандон, оилаи носолим, беодобу тундзабонӣ ба камол расидан дар оила ва чомае мебошад.

Сойиби Табрезӣ барҳак фармудааст:

Хишти аввал чун гузорад бар замин меъмор қач,

Гар расонад бар фалак, бошад ҳамон девор қач.

Рост шин Сойиб нахохӣ кач агар осори хеш,

Соя афтад бар замин кач, гар бувад девор кач.

Мутаассифона, баъзан мо худ шоҳиди баъзе аз ақидаю фикрҳои қисмати аз шаҳрвандони Ватанамон мегардем, ки сабабҳои ақибмонӣ ё худ рушд накардани омили иқтисодии оилаи худ, муҳочирати меҳнатӣ, сабз нагардидани таманниёту орзуҳои инсонии худ, тафаккури маҳдуд, таълимоти чаҳлона, боз нагардидани дари баҳту саодати худ ва шомил шудан ба ҳизбу ҳаракатҳои ифротӣ, баҳусус ҷавонро ба души ҳукумати кишвар бор мекунанд, ҳоло он ки таҷрибаи омории дигар давлатҳои тараккикардаи ҷаҳон нишон медиҳад, ки ин раванд ё худ тамоюли муҳочират тӯли даҳсолаю садсолаҳо дар тамоми кишварҳои мутараққӣ дунё вучуд дошт ва идома дорад. Харчанд вобастагии ин омилҳо пеш аз ҳама ба нерӯю қобилият, қавӣ будани эътиқоди мазаҳбии ин тоифа ва ҳам эҳтироми онҳо ба арзишҳои суннатиашон вобаста мебошад, то ин ки онҳоро аз ин роҳҳои бад нигоҳ дорад.

Воқеан, имрӯз пӯшида нест, ки вақте ҳар яке аз мову шумо берун аз кишвар ба ҳориҷ саф ар мекунем

’
хоҳ ноҳаҳ дар ҷойҳои ҷамъиятӣ ё қўчаю бозор, фурудгоҳ ва дигар ҷойҳои ҳоси ом аз паҳлӯи мардум гузар карда

’
шоҳиди дағалмуомилагию муносибати дурушти баъзе аз шаҳрвандони кишварамон мегардем. Дар ин маврид қас ангушти хайрат мегазад, ки ба ин миллати соҳибтамаддун ҷӣ шуда бошад? Қучо шуд он ҳама ахлоқу одоби ҳамидаи шарқиена?

Имрӯзҳо ҳар яке аз мову шумо шоҳиди он мегардем, ки шаҳрвандони мо новобаста аз ҷинс ва сину сол дар ҳузури қалонсолон, занону модарон, доҳили ҳатсайрҳо ва дигар ҷойҳои ҷамъиятӣ ба атрофиён эътиборе надода, бо лаҳни дурушт баланд яқдигарро таҳқиру дашном дода, бо алфози қабех бо ҳамдигар «суҳбат» мекунанд ва бо ҷунин овози гўшхарошу баланд садои мусиқӣ мешунаванд, ки қас аз ин рафтору одоби гайриахлоқонаи инсонӣ ё ҷунин муносибат шарм медорад.

Новобаста ба сурати умумии демографию ичтимой, давлату ҳукумат талош ва тадбирҳо андешида истодаанд, ки барои шаҳрвандони худ дар ҳудуди Тоҷикистон имконият ва шароитҳои арзандаи кориро муҳайё созанд.

Ҳамчунин, Ҳукумати Ҷумҳурии Тоҷикистон чихати дастгириву шароити мусоиди зиндагии арзанда, таълиму тарбияи дурусти фарзандон ва муҳайё сохтани заминаҳои устувори иҷтимоиву иқтисодии шаҳрвандони худ пайваста ҷорачӯй карда истодааст.

Аз ин рӯ, вақти он расидааст, ки тамоми хурду бузурги миллати соҳибтамаддуни тоҷик, сарфи назар аз он ки берун аз Ватан ҳам бошанд, аз иллатҷӯию суҳанҳои зишт нисбат ба диёр ва ҳамватанони худ даст кашида, пайи ислоҳи нуқсонҳои ҷомеа бошем ва дастаҷамъона аз як гиребон сар бароварда, барои бовариро дар зехно парваридану пазируфтани ва ниҳоят дар фароҳам овардани фазои мусоид барои якдигар ва сатҳи зарурии зиндагонии оилаи худ сахми арзандаи ҳешро гузорем, то ки бегонагон муштоки миллату диёру механи зебои мо гарданд.

Одамон дигар бас аст ҷангу ҷидол, эҳсон кунед,

Ҳар дили озурдаро лутфан баҳористон кунед.

Кинаҷӯву бад набошед, ошики некӣ шавед,

Дар ҳама аҳволи ҳастӣ дӯстро пурсон шавед.

Давлатзода Музаффар Салим,

муовини вазири фарханги

Чумхурии Тоҷикистон

